

F. K. 110.

Z f
6205

PRORECTOR
 ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
 HENRICVS *Klausing*
 THEOLOG. DOCT. ET PROF
 P. EXTRAORD. LOG. ET METAPH
 ORDINARIUS
 CIVIBVS ACADEMICIS

S. P. D.



Non uenit nobis in mentem subuereri, ne de dignitate, personaque, quam uiuus inter purpuratos sustinuit, HERMANNI VOLFRAMSDORFI detrahamus, si merita eius, atque amplitudinem, qua in praecipuo Aulae Saxonicae, ac maximae, loco eluxit quondam, antehac contemplati, illius in praesenti, in secessu quiescentis, solitudinem persequamur, quasque Tusculano, quo se contulit, adito, eius acta, uitamque, propius, et coram, inspiciamus. OTIUM SAPIENTIS dicunt ueteres, quod M. Seneca latius exponendum duxit, neque ab exstimatione, atque auctoritate, magni, praeclarique, uiri alienum posuerunt uitae, ac disciplinae, magistri, non uno tamen, ut fit, iudicio aestimarunt. Duas, quae dissideant, subit mirari sententias, alteram Epicureorum, alteram Stoicorum. Quorum quidem illi non dant Sapienti ad rempublicam aditum, nisi si quid interuenerit, hi uero Sapientem ad rempublicam, nisi si quid impederit, capeffendam, acrius cohortantur. Vtrique ad otium diuerso itinere, itaque delegant, ut alteri otium ex proposito, alteri ex causa, petant. Sed tamen cedat Epicureorum leuitas Stoicorum grauitati, illorum uoluptaria mollities horum rationi, qua Sapienti quies conceditur, si respublica corruptior est, quam ut adiuuari possit, si occupata est malis, ubi frustra nititur ille, seque, nihil profuturus, impendit, si parum habebit auctoritatis, aut uirium, si ualitudine impediatur. Quamuis autem caussis tam grauibus a republica reuocetur, ex lege tamen sententiaque eiusdem disciplinae, non committet, ut languori se tradat, sed ad contemplationem ueritatis tota mente incumbet, et rationem uiuendi quaeret, atque exercebit secreto, idque uel a prima aetate, uel emeritis iam stitendiis, et aetate affecta. Cuius quidem prudentiae instituto recte, si quisquam, usus est Hermannus. Cum enim iis floreret uirtutibus, quae ei principem in
amici-

amicitia Maximorum Principum conciliarent locum, auctoritate certe, ac gratia, qua apud Ioannem Georgium I, et II, Septemuiros creandis Imperatoribus fama immortales, plurimum potuit, patriam uel commodis cumulare, uel incommodis liberare, adeo nunquam destitit, ut in Aulae fastigio perinde, quasi in ipsa reipublicae specula, a Deo collocatus uideretur. Viget haec laus in animis hominum, nec longinquitate temporis obteretur, aut euanesceat, sed liberis posterisque prodetur, neque magis ad decus tanti nominis, tantaeque gentis illustrandum, quam ad imitationem, exemplumque, posteritatis, erga patriam pia, ualebit. At magnus excelsusque animus ingentes curas diu multumque sustinebat, ingrauescente tandem aetate, illis obruebatur, eo tamen tempore, quo uacatio aetatis ueniam daret a muneribus grauissimis requiescendi, atque in solitudinem, tanquam in portum, se recipiendi. Quod quidem otii genus neque uoluptati patebat, neque uirtutem, foecordia languescentem, corrumpebat, sed ad exquirendos bonorum, malorumque, fines, ad excolendam sui cognitionem, denique ad explorandum bene beateque non modo uiuendi, uerum etiam moriendi, officium conferebatur. Itaque, cum illi, ex Zenonis ac Chrysippi praescripto, ueritatem otiosi contemplarentur, eam tamen, in naturae recessibus absconditam ac retrusam, quaerent, saepius, quam inuenirent, aut, quemadmodum reban- tur, inuentam ultra naturae caducae terminos non proferrent, hic quidem diuinitus patefactam illam, aeternam, neque fallentem, omni cogitatione complectebatur, in eiusque defixus studio, et ueram animi tranquillitatem consequeretur, et felicitatis, quae finem non habeat, adipiscendae, spem capiebat. Nec uero tam alienus a literis erat, quin sapientum praecepta, quibus recta, et seuera, uitae agenda ratio initur, euolueret, atque excuteret, et praedicare soleret, multa in ueterum tam doctrinis, quam exemplis, extare, e quibus mi-
rifici

7K 26 6205
r.fici sapientiae fructus ad omnem omnino aetatem redundant.
Altiorē tamen, sanctiorēque, uiuendi scientiam colendam pu-
tabat, quam neque Porticus, neque ulla sapientum familia assequa-
tur, quae non solum huius uitae dignitatem obtineat, sed etiam
ad gloriam sempiternam aperiat aditum, neque discatur ab homi-
nibus, sed ab ipsomet Deo tradatur. Quare, si Africanus ille Sci-
pio nunquam minus solus erat, quam cum esset solus, nec minus
otiosus, quam cum esset otiosus, ut pariter commemorat, atque ad-
miratur, M. Cicero, hic certe, quo longius ab hominum strepi-
tu, commercioque, semigrauerat, hoc familiarius cum Deo, e-
iusque amicis, quorum diuina sunt monimenta, uersabatur,
quantoque magis a terrestrium curis rerum uacabat, tanto plus
studii in commentatione coelestium, et parando, instruendo-
que, ad futuram uitam animo, ponebat. Quibus rebus fiebat,
ut, quod optimum factu cognosset, factis exprimeret, et, quantum,
ante id tempus in negotio, uiri, in comitatu Principum digni prin-
cipatu, splendorem, tantum iam, in otio, sancti, uenerabilisque, sapien-
tis grauitatem tueretur, ac dignus uideretur, cuius memoriam et
minor respublica, in Aula Saxoniae ab illo quondam ornata, nunquam
deponeret, et maior illa, in qua sapientis sui gloriam, illius finibus
circumscrip- tam, cum sole metiebantur Stoici, ad imitandi ex-
emplum transferret. Quod si sapiens, ut ait ille, hoc ad otium
animo secedit, ut sciat, se tum quoque ea acturum, quibus uti-
litatem posteris afferat, nullum certe munus, sapiente dignius,
edere potuit Hermannus, quam illud, instituto apud nos liberalissi-
morum hominum conuictu, in quo, ad omnem posteritatis me-
moriā, uiri eruditi, qui reipublicae commodo sint atque or-
namento, educuntur. Tanti beneficii, quod in literas collatum
est, honor nunquam apud nos obsolescet, qui, infixus in sensu
intimo, nostri nos officii admonet, ut anniuersario hoc tempo-
re Maccenatis Praestantissimi memoriam renouemus, easque par-
tes deferamus. Iuueni eximia cum uirtutis, tum ingenii, doctri-
naeque, commendatione, DANIELI GOTHOFREDO LIEBIO,
Fribergensi, pio, gratoque, praeconi Volframsdorfiae munificentia-
e, in qua praesens, ac paratissimum, inopiae subleuandae praes-
fidium habet aequae, ac ueneratur. Extremum illud est, CIVES,
ut nos, obseruantiae duces, sequamini, illumque, hodie, ab H. II,
in Auditorio Maiori dicturum, frequentia stipetis, atque institu-
to, laudis pleno, humanitate uestra, et secundis animo-
rum studiis, adfitis. P. P. a. d. V. Kl. Sextileis,

A. R. G. ∞ 18. CC XIII

VOIB
X 345 5284

MC

F. K. 110.

22

Z f
6205



PRORECTOR

DEMIAE VITEMBERGENSIS

MICHAELIS Klausius

LOG. DOCT. ET PROF

TRAORD. LOG. ET METAPH
ORDINARIUS

BVS ACADEMICIS

S P D

